

Kanatsız Kelebekler

— **nur** · 05 Aralık 2014

sonsuz ;kadar kapattım o defteri kalemler yoruldu bu can yoruldu
alevli kavgalarından usandı bu can
artık arama ne olur sustur o ağlayan gözlerini
bu kaçınıcı pişmanlık bu kaçınıcı yemin

bu kaçınıcı yalan
artık neşter çektim yalan kokan her sözüne
seninle sevgimiz
doğunun o doğup büyüdüğümüz harabe evleri gibi
intiharlar sunma toprağa ne olur
bir sen değilsinki yalnız kalan
bırak uçurumlarda ,kartallar şahinler uçsun
bir rüzgar çıksa zaten ölüyorlar içimdeki

o kanatsız kelebekler

kanatlarını sen kırdın/ki unuttunmu ?
içimin kırık aynaları buz cam oldu
kış oldu yağıyor
bulutlardan sağanak sağanak bir bak göğe
beni ruhumuda/mı satın aldın sanki
göğsümden vurduğun bu kaçınıcı mevsimdir
hep unutuyorsun kaderim ellerimde değildi sende biliyorsun
törlü oyunlarla oyuna getirdin sen

maşherde mîzânda hesap ederse melekler kefâret isterim kefâret !
ağlamam peşinden yalnızlığı seçtim ben sen biliyorsun
bir başkasıyla özlediğin o hayatı kurarsın artık
içime astın dertlerin her hecesini zulamı zâkkumla doldurdun
duvardaki osaza vur bir elini nâğmelere çevirir beni her teli
benim artık hiç kimseye hayrım yok bilesin
anladım/ki turnalar ölüyor ayrılınca eşinden

sana hiç beddûa etmedim sadece Allah'a havale ettim...

nûrcihan